

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Difficultas I. An Concilium renovaverit Canones non solùm malè
observatos, sed etiam abrogatos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

invigilare ac subvenire debet; ut ergo in alium locum migrare cogatur à charitate, oportet, ut ictius loci necessitates superent necessitatem Gregis ipsius; secus charitas inordinata foret: idem est de obedientia, quæ legitima esse nequit, nisi Ecclesia utilitas, ant necessitas illi patrocinentur. Ratio est, quod Superior dispensare nequeat ab ullâ lege ob bonum publicum directâ conditâ, nisi utilitas aut necessitas publica id requirant; qui autem præcipit Episcopo, ut exeat è suâ Diœcesi, illum dispensat à lege residentia factâ ob utilitatem & necessitatem Ecclesie.

Observatio hæc è magis necessaria videtur, quod per eam diluatetur objecção, quæ peti potest ex eo, quod Concilium obedientiam scripsit inter causas dispensationis à residentia Episcopali, quæque his verbis proponi potest. Causa dispensationis sumpta ex obedientia, que Superiori debetur, aëdō generalis est, ut videatur Concilium eam reposuisse inter alias causas dispensationis à residentia Episcopali, ut residentiam omnino subjeceret arbitrio Pontificis; nam, si hic Episcopum Romam vocaverit, sive motu proprio, sive ob fugientem cognatorum, & amicorum Episcopi, Episcopus vocatus non audebit postulare rationes, ob quas vocatur; & licet auderet, non volet, ne fortuna sua obfet, quod si agatur de Episcopo ex Italiâ, de petendis rationibus nullatenus cogitabit: cùm se obedientiam cacam Apostolica Sedi debere opinetur. Igitur, si Pontifex quemlibet ad se evocare possit, quemlibet etiam à residentia dispensare poterit; qui autem vocabuntur securi esse poterunt, cùm habeant undè sibi persuasum sit, se legitimè dispensatos esse per obedientiam Superiori debitam. Hæc est objecção, cui jam respondimus, per observationem præcedentem: Responso autem talis est, ut sufficere possit, pluribusque ut verbis super sedem, nisi argumenti gravitas majorem illustrationem mereretur, quapropter novas responses subiectimus.

Episcopi non debent solum obedientiam Pontifici, sed etiam omni Superiori, sive Temporali, sive Spirituali; igitur, dici non debet, Concilium excipisse casum obedientia Superiori debite, ut residentiam Episcopalem arbitrio Pontificio submitteret; cur enim restringitur ad Pontificem id, quod omnibus Superioribus commune est? Quænam æquitas suadet Concilium de Pontifice solum cogitasse, dum obedientia casum exciperet, & ejus solummodo gratia exceptionem hanc fecisse. Frustrâ dicitur, Legatos fuisse omnipotentes, atque omnia celsitudini Pontificis posthabuisse; nam, licet hoc verum esset, sequitur-ne Concilium exceptionem, de quâ agitur, faciendo; eamdem cum Legatis intentionem habuisse? & quo jure hæc illi intentio imputatur, cùm utitur verbis quæ tam Principes & ceteros Episcoporum Superiorum complectitur quæ Pontificem. Sanè, ejusmodi imputatio contra apparentias fieret.

Fatetur quòd si Concilium loqueretur solum de obedientia, quam Episcopi debent Pontifici, atque illi cacam deberent obedientiam, dici posset illud Episcopalem residentiam arbitrio Pontificio dimississe, reponendo obedientiam inter causas, quæ à residentia excusat; sed nobis etiam concedi debet, locum objectum nimis Generalem esse, ut restringatur ad solum Pontificem, & verbo debitat obedientia, intelligi, obedientiam justam, rationabilem & legitimam, quemadmodum ubi dicitur, Actum aliquem in debita formâ esse, intelligitur, in formâ legitimâ.

Vindiciam hanc Concilii, quæ prorsus necessaria videbatur, absolvimus per observationem, quæ non minus est necessaria: nempè, quosdam eorum, quos refellimus, dicere, Concilium noluisse definire Episcoporum institutionem divinam esse, quia ex ejusmodi Definitione sequebatur, residentiam Episcopalem jure divino constitutam esse; quod si dictum fuisset, elevebatur amplitudo Pontifica, quæ in

eo sita est, ut Romanus Episcopus de suis Confessoribus disponere ad libitum possit. Aliundè mox demonstravimus, Concilium non obsequutum fuisse Pontifici, loquendo de residentia Episcoporum, quippe quod statuerit principium unè sequitur, eam divini juris esse, & restringerit dispensandi facultatem ad casum, qui exciperent etiam si definitum fuisset, eam divini juris esse. Sic ostendimus, Concilium ipsum ictius Criminatio fundamentum defruere. Adjice, quod Patribus Concilii malum ratiocinium attribuatur; nam obligationem aliquam juris esse divini non sequitur, ex eo, quod annexa sit dignitati institutionis divina; sicut non sequitur, obligationem esse juris humani, ex eo, quod annexa sit dignitati institutionis humanæ. Exemplum præbent Parochi, qui vulgo creduntur institutionis humanæ, quibus tamen competit officia ratione quorum iure divino obligantur ad residentiam; illa enim sunt eadem ac munera, quæ Episcopos ad residentiam astrinxunt ex vigore legis Divinae.

SECTIO III.

*Solutio aliquot Difficultatum CAP. I. SESS. XXII.
de Reform. circa Vitam & Mores Clericorum*

Capitis, cuius expositionem suscipimus, argumentum amplissimum est. Magna ex industria orditur, observando, nihil esse, quod alios magis ad pietatem & Dei cultum assidue instruat, quam Clericorum Vitam & Exemplum, in quos, tanquam in Speculum, reliqui intueantur, ut ex iis, quod imitantur, fuman; quapropter, sic decet Clericos Vitam Moresque suos componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, ceterisque omnibus, Religionis, cuius Ministri sunt, amorem plebi insinuant: tunc statuit, renovando omnes Canones à Pontificibus & Concilis factos, circa Officia Clericorum, quorum alia in faciendo res præcepta, alia in evitando res prohibitas, sita sunt, nec non jubendo, ut illi, sub iisdem penit, vel majoribus arbitrio Ordinarii impnendis, observentur. Porro, inter Canones circa Officia Clericorum, quidam jäm abrogati erant. Conciliorum, quæ Canones hujusmodi fanciverunt, duplex genus est, generalia & particula. Una ex rebus præceptis est retentio Doctrina, cuius momentum tantum est, ut ejus specialis mentio facta, sit enumeratio rerum vetitarum. Definit per hæc Verba, quibuscumque criminibus: res autem inter vetitas, negotiorum secularium administratio numeratur, nec non alia res, quæ non sunt crimina. Denique, inter penas Canonibus innovatis latas, aliæ aliis contraria sunt, Canonesque ipsi alii aliis dissentiant in quibusdam aliis Capitibus: indè plures emergunt Difficultates, quas endare operæ pretium fuerit.

DIFFICULTAS I.

An Concilium renovaverit Canones non solum male observatos, sed etiam abrogatos.

Canones male observati ab abrogatis differunt, in eo, quod illi vim legis retinunt, quia Superior semper reclamavit contrâ non observationem, quæ nunquam fuit generalis: abrogati autem Canones vim Legis amiserunt, quia Superior consensit ipsorum non observationi, quæ plus quam annos 40. duravit, sine perturbatione atque Interruptione. Ergo queritur, an renovatio tam Canones abrogatos, quam male observatos complectatur? Dubium oritur ex eo, quod propriè loquendo, legem renovare, sit eam ad vigorem pristinum restituere, quod supponit eam subsistere, sed vigoris aliquam partem amississe, eam fuisse, ut ita dicam, sed

sed non planè extintam esse. Ex adverso, Lex abrogata non renovatur, sed restauratur, velut mortua erat & exfuscatum, cum ejus observatione fanciatur. Fortasse, ut omnis dubitationis ansam praediceret Concilium, ubi iussit omnes Canones circa Officia Clericorum observari, adjicit: *Si que ex his in desuetudinem abiisse compererint, ea quamprimum in usum revocari & ab omnibus accurate custodiri studeant, non obstantibus consuetudinibus quibuscumque, ne subditorum neglecta emendationis, ipsi (Ordinarii) condignas Deo vindice pœnas persolvant.* Duxi, fortasse, quia verba hæc, neglecta emendationis pœnas, innunt Concilium loqui de Canonibus non observatis, sed qui tamen aliquatenus vigebant atque obligabant. Alias enim ii, qui non eos observavissent, culpâ vacavissent, nec emendationi obnoxii fuissent; Episcopi autem, qui ab eismodi Clericorum emendatione cessavissent, vindictam Divinam haud meriti fuissent.

DIFFICULTAS II.

An inter Concilia, quorum Canones innovat Tridentinum complectatur Concilia particularia, perinde ac Generalia? Quidnam intelligat per Canones de Cultu, & Canones de retinenda Doctrinâ.

Non deest ratio, cur creditur Concilia Particularia, perinde ac Generalia, comprehendi hic sub verbo *Concilium*: nam, verbum hoc absolutum ac generale est, omnibus Synodis ex æquo conveniens, &, præterea, Synodi Particulares omnia sciverunt, circa vitam & mores Clericorum. Porro, argumentum hoc non ex iis est, in quibus strictè verba accipi debent ob adjunctum odium.

Aliundè, plurimæ rationes suadent, locum hunc restringi debere ad Canones Conciliorum Generalium 1. Concilium hoc, quod Canones Synodorum præcedentium renovavit, Generale est. Porro, Generalia Concilia non nisi Universales Leges faciunt. Nam Synodi Particulares Leges itidem particulares ferunt; ergo Concilium Generale Leges Universales ferre meditatur per hanc innovationem. Sed cùm renovatio Legum non tribuat ipsis autoritatem ampliorem, seu latiorem, eâ, quam habuerant prius, necesse est, ut Concilium Generale noluerit innovere Leges Conciliorum Particularium, cum ipse non potuerint vigere, nisi quoad Provinciam à quâ factæ erant.

2. Difficile non foret in Canonibus Synodorum Particularium, circa vitam & mores Clericorum, antinomias ex locorum diversitate provenientes, reperire; quia v. gr. Vestiæ, qua Clericos decent, in quibusdam locis, eis, in alia regione, possunt non congruere, sive ratione panni, sive ratione formæ, vel coloris. Porro, verisimile non est, Concilium voluisse renovare Leges contraria, earumque observationem, non obstante contrarietate, Ecclesie injungere.

Ad solutionem hujus difficultatis, distinguere oportet inter Concilia Particularia, à Conciliis Generalibus adprobata, vel usu recepta in Universa Ecclesia, qualia sunt pleraque ex iis, quorum Canones corpori Juris inserti sunt, atque alia Concilia Particularia, qua hanc dignitatem adepta non sunt. Cùm priora universalis autoritate polleant, à Concilio Tridentino comprehensa illa fuerunt cum Conciliis, quorum Canones innovat; fecus est de reliquis.

Per *Canones de Cultu*, Concilium intelligit eos, qui de cultu corporis loquuntur, & Clericis munditiam absque luxu, aut nimia curâ, præcipiunt; non verò eos, qui ad Cultum Divinum pertinent.

Per *Canones de retinenda Doctrinâ*, forsitan intellegendi sunt ii, qui Clericis præcipiunt, ut scientiam

ad munerum suorum functionem necessariam excollant, & quorum multi collecti sunt à Gratiano Dist. xxxvi. verbum *retinendâ appositum* videtur, quia sapè fit, ut Clerici promoti ad Ordines, aut Beneficia, tunc negligant scientiam cuius indigebant ad illa adipiscenda; cùm è contra proficere debuissent.

Per *Canones de retinendâ doctrinâ*; possunt quoque intelligi, qui jubent Clericos Sane Doctrinâ adhædere, Patrum suorum Doctrinam retinere.

DIFFICULTAS III.

An his verbis, quibuscumque criminibus, his connexis, Choreis, Lusibus, Concilium annumeraverit choreas, & Lusum, criminibus & que Ecclesiasticis Personis interdicta sunt?

Non multum immorabimur circa difficultatem hanc, sanè eam non proposuimus ideo, quod nobis visa sit gravis; sed, quia talis Authoribus famosis visa sit. Eorum opinio orta est ex eo, quod Concilium præceptum vitandi criminis cujuscumque, jungat præcepto abstinendi à Lusu, Cauponâ, Choreis. Junctio hæc eos movit, ut crederent oblectamenta, quatenus Clerici iis operam dant, pro criminibus habita fuisse à Patribus Concilii. Verum si hoc ratiocinium vim aliquam haberet, inde sequeretur, Ecclesiasticis Personis Sæcularium negotiorum gestionem crimen fore; nam Concilium, quod Clericis crimen quodcumque interdixit, eos statim vetat, ne talia negotia suscipiant, & utraque prohibito tam arctè conjuncta est, quam præceptum fugiendi crimen quodcumque & prædictas oblections.

Præterea, ut conjunctio significet res conjunctas ejusdem generis esse, necesse est, ut eas inter sit adfinitas: at delictum Clericorum, qui comeduntur, vel Chores aut Lusibus intersunt, adfinitatem non habet cum facinoribus, qua crima vocantur; hoc enim vocabulum inditum est factis quibusdam atrocibus. Porro, oblections, quantumvis Ecclesiasticas Personas dedeant; crima dici nequeunt sine exaggeratione. Adiace quod, si Concilium oblectamenta prædicta criminibus annumerare volueret, ubi Clerici iis indulgent, id indicavisset verbum *aliis jungenendo hisce, quibuscumque criminibus*, qua sequuntur *Choreis, Lusibus*. Denique, Cap. 22. Sess. IV. Venatio, Chores, Comestiones, & Lusus interdicuntur Canonis; sed nullum est verbum quod transgressiones circa eas obligationes crima esse significet.

Caterum, multum abest, ut nobis perfusum sit, quin eismodi voluptatibus, tales circumstantia misceri possint, ut crima fiant quoad Ecclesiasticos, & quin harum circumstantiarum ratione, opinio, cui repugnamus, defendi possit; sed nihilominus verum erit, intentionem Concilii non fuisse, ut hæc oblectamenta pro criminibus haberentur, cùm nullam faciat mentionem eismodi circumstantiarum.

DIFFICULTAS IV.

Quanam sint Negotia Secularia Clericis interdicta per Canones in laudato Capite innovatos.

Procul dubio est plures esse Canones, qui Clericos ab exercicio Magistratus arceant, nam i. quidam verant illos studio Legum Civilium operam dare, sine quibus tamen negotia secularia vulgo definiti nequeunt, sive, quia per illas diriguntur, sive, quia necessariae sunt illæ ad intellectum aliarum Legum, quibus illa negotia diriguntur. Caput 10. ne Clerici vel Monachi, disertum est quoad hanc rem. Ibi Honorius III. ad Clericos extenxit prohibitionem incumbendi studio Legum, quam Concilium